

Sygn. akt III CSK 18/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z wniosku [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.
przy uczestnictwie B.K. i [...] Banku S.A. w W.
o wpis w księdze wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki B.K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej
wniesionej w imieniu uczestniczki przez radcę prawnego K.S.;**
- 2. odrzuca skargę kasacyjną w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestniczki B.K. od postanowienia Sądu Rejonowego [...] w K. z dnia 31 stycznia 2018 r. w sprawie o wpis w księdze wieczystej.

Na wniosek uczestniczki B.K., postanowieniem z dnia 14 marca 2019 r., Sąd Okręgowy ustanowił dla niej pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym, zwracając się do właściwej Okręgowej Rady Adwokackiej o wyznaczenie pełnomocnika. Postanowienie to zostało następnie sprostowane, w związku z czym Sąd Okręgowy zwrócił się o wyznaczenie pełnomocnika do właściwej Okręgowej Izby Radców Prawnych.

Ostatecznie, postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 24 lipca 2018 r. zostało zaskarżone przez uczestniczkę skargą kasacyjną wniesioną przez dwóch pełnomocników działających z urzędu – adwokat A.A. i radcę prawnego K.S., wskazanych przez właściwe - odpowiednio - organy samorządu. Mając jednak na względzie, że w związku ze sprostowaniem postanowienia o ustanowieniu pełnomocnika adwokat A.A. nie dysponowała koniecznym umocowaniem do działania w imieniu skarżącej w postępowaniu kasacyjnym, wniesiona skarga mogła podlegać merytorycznej ocenie jedynie w zakresie, w jakim została wywiedziona przez radcę prawnego K.S.

Idąc tym torem, należało zważyć, że zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze

publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W zakresie, w jakim skarga podlegała ocenie merytorycznej, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na potrzebę wykładni art. 194 ust. 1 w związku z ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (jedn. tekst: Dz. U. z 2020 r., poz. 95, dalej - „u.f.i.”).

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo jego wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądowym w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl. i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.).

W treści lakonicznego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie podjęto nawet próby wykazania powołanych okoliczności, ograniczając się *de facto* do przywołania brzmienia art. 194 u.f.i. Nie skonkretyzowano w szczególności powodów, dla których przepis ten miałby stanowić źródło poważnych wątpliwości interpretacyjnych; nie przytoczono również jakichkolwiek orzeczeń, które mogłyby dawać asumpt do stwierdzenia, że budzi on rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych lub Sądu Najwyższego.

Należało w związku z tym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zauważając zarazem, że podstawę kwestionowanego wpisu w księdze wieczystej - jak jasno wynikało z motywów zaskarżonego postanowienia - stanowił *in casu* przepis art. 195 u.f.i., nie zaś art. 194 tej ustawy. Zgodnie z art. 195 u.f.i., w przypadku nabycia przez fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności albo puli wierzytelności zabezpieczonych hipoteką, sąd prowadzący księgę wieczystą, na wniosek funduszu, dokonuje wpisu w księdze wieczystej o zmianie wierzyciela, na rzecz którego była ustanowiona hipoteka, przy czym fundusz, składając wniosek

do sądu, dołącza wyciąg z ksiąg rachunkowych podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu, potwierdzający nabycie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką. W judykaturze wyjaśniono, że przepis ten ustanawia szczególną podstawę wpisu w księdze wieczystej, a jego treść oznacza, że jedynym dokumentem wymaganym do dokonania wpisu przeniesienia wierzytelności hipotecznej jest wskazany wyciąg; brak zarazem podstawy normatywnej dla żądania przedstawienia umowy zbycia wierzytelności, potwierdzającej jej przejście w drodze cesji na fundusz (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2017 r., V CSK 503/16, niepubl., z dnia 16 marca 2018 r., IV CSK 280/17, niepubl., i z dnia 23 maja 2018 r., III CSK 5/18, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 398⁶ § 3 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.